

anden Regel for Betalingspligten maatte kunne opstilles, vilde det formentlig være urigtigt nu ved denne Lejlighed at røre ved den for Lovordningen af 1898 til Grund liggende Hovedanskuelse, at Industrien selv og ikke det offentlige bør bære denne Ulykkesforsikring.

Ændringsforslaget under Nr. 1 synes ikke fornødent, da et Lovtillæg godt kan indeholde Forandringer i den ældre Lov; lange Lovtitler bør formentlig helst undgaaes.

Mindretallet kan i Henhold hertil ikke tiltræde de her omhandlede Ændringsforslag.

Ændringsforslagene 2—6 ere stillede af et *Mindretal* og begrundes af dette saaledes:

Da Bestemmelsen i Lovforslagets § 4, 2det Stykke, muligvis kan praktiseres paa en Maade, der kan foranledige ret store Udgifter for Arbejdsgiveren eller vedkommende Forsikringsselskab, har man, for saa vidt muligt at forebygge dette, stillet Ændringsforslaget Nr. 2 om en Tilføjelse til Paragraffen.

I Lovforslagets § 8 er der givet en Bestemmelse om, at Dagpengene ugevis skulle udbetales til den tilskadekomne. Herimod kan der intet indvendes. Men det maa anses for rimeligt, at det tillige bestemmes, at den tilskadekomne skal dokumentere sin Berettigelse til Dagpengene. Naar der herimod gøres gældende, at denne Dokumentation kan Arbejdsgiveren (eller Forsikringsselskabet) selv fremskaffe ved mod Betaling at rekvirere en Lægeerklæring, saaledes som anvist i § 7, skal her til bemærkes, dels at der er noget urimeligt i, at den Part, der skal betale Pengene, ogsaa skal dokumentere den anden Parts Berettigelse til at hæve disse, og dels at i det omhandlede Tilfælde er en egentlig Lægeattest med forskellige Oplysninger om den tilskadekomnes Tilstand ganske unødvendig. Alt, hvad der behøves, er en af den behandlende Læge underskrevet trykt Blanket med Oplysning om, at den tilskadekomne fremdeles er under Lægebehandling. En saadan Dokumentation vil

ikke medføre nogen Udgift for den tilskadekomne, thi formentlig vil ingen Læge af sin Patient forlange særlig Betaling for en saa ringe Ulejlighed som at sætte sit Navn under en trykt Erklæring. Af de anførte Grunde har man fremsat Ændringsforslaget til § 8 under Nr. 3.

Naar man til § 9 (Nr. 4) har stillet Forslag om, at Paragraffens 2det Stykke skal bortfalde, er det sket af Hensyn til, at Bestemmelsen om Dagpengenes Udbetaling til Arbejdsgiveren (og ikke til Arbejderen) kan lede til Misbrug. Det vil formentlig være rigtigst, at Dagpengene i alle Tilfælde udbetales til den tilskadekomne Arbejder. Det staar jo selvfølgelig Arbejdsgiveren frit for at supplere Dagpengene med en frivillig Ydelse.

I § 12 bestemmes, at alle Tvistemaal om Dagpengene afgøres af Arbejderforsikringsraadet. Da der ved § 17, sidste Stykke, er aabnet Adgang til at paaanke for Indenrigsministeren de af Raadet truffne Afgørelser med Hensyn til Betalingen for Lægeattester, synes det rimeligt, at der i det betydeligt vigtigere Dagpengespørgsmaal ogsaa gives Lejlighed til Paaanke for Ministeriet. Af Hensyn hertil stilles Ændringsforslaget til § 12 (Nr. 5).

I Lovforslagets § 16, 2det Stykke, har første Punktum, der angaar Genoptagelsen af midlertidigt afgjorte Sager, i Folketinget faaet Tilføjelsen:

„Saafremt Begæring derom fremkommer fra den tilskadekomnes Side.“

Denne Tilføjelse bør sikkert helst udgaa. Den vil let komme til at virke som Opmuntring til ikke at slaa sig til Ro ved den af Arbejderforsikringsraadet truffne Afgørelse og derved forøge Antallet af Ofrene for en sygelig Tilstand, der ofte rammer tilskadekomne, og for hvilken det skal være typisk, at saa længe Erstatningsspørgsmaalet henstaar som uafgjort, er den tilskadekomne tilbøjelig til at hengive sig til sløv Selvopgivelse.

Den af Folketinget til Paragraffen gjorte Tilføjelse indskrænker Forsikringsraadets Handlefrihed, medens den ikke giver den tilskadekomne anden eller større